

ZÁBORSZKY GÁBOR

1950. április 17-én született Budapesten
1974 Diplomát kap a Magyar Képzőművészeti Főiskola festő szakán, majd posztgraduális képzésben vesz részt, melyben a grafikai és murális technikákat tanulja
1977-1980 Derkovits-ösztöndíjas
1980- A Képző- és Iparművészeti Szakközépiskola tanára
1987 Bodó Katalinnal megalapítja a Z/ART Alapítványt
1988 A Kunstgewerbe Schule Basel és az Akademie Graz vendége
1989-1995 A Magyar Iparművészeti Főiskola adjunktusa
1995 Munkácsy-díjat kap
A Z/ART Alapítvány egyik alapítója a budapesti Kortárs Művészeti Múzeumnak
1999 A Philadelphiai Művészeti Egyetem vendége
2006 Érdemes Művész-díjban részesül
1998-ban a Fővárosi Képtár – Kiscelli Múzeum
2002 Retrospektív kiállítást rendez a Győri Városi Művészeti Múzeum
2004 „Az akvarellfestő álma” - önálló kiállítás a Múcsarnokban
2006-ban a passai Modern Művészeti Múzeumban
2007 A Széchenyi Irodalmi és Művészeti Akadémia tagja

Először feltűnt, hogy az utóbbi években a bemutatkozásoknál egyre gyakrabban én vagyok az idősebb, és úgy tűnik, hogy ez már csak romlani fog. Azután jött a Klisé Könyvkiadó felkérése: írjam le gondolataimat a 2000. év kapcsán. Ekkor fogalmazódott meg véglegesen: amikor hálót borítunk a világra, térben és időben mérföldköveket állítunk, az nem a világ, hanem a mi ügyünk. Ezért talán nem a kétezrediknek nevezett év, hanem a megélt ötven a fontos. Sőt valószínű, hogy ez a szubjektív lét is bír némi meghatározó erővel a világ irányába. Viszonyunk állandó adás és kapás, melyben mindketten változunk. Mérföldkő - vagy húsz évvel ezelőtt - A föld meséi sorozat nyolc állatfigurája. Sárból, töreből, földszínekből. Ma már minden darab múzeumokban van. Valami nagyon ősi, atavisztikus élmény volt anyagában, szellemében egyaránt. Ebben az időben láthattam az ősember Lascaux-i barlangját, New Mexico indián falvait, a görög szigeteket. Micsoda ereje van a múltnak, milyen erős a meghatározottságuk! Sokat tanultam és tanítottam. Meggyőződésem, hogy a világháló, az információs szupersztráda korában is a tanítás az, amikor egy ember beszélget a másikkal az általa talán jobban ismert dolgokról. Mindig szigorú voltam a diákjaimmal a megismerés terén, de nagy szabadságot biztosítottam a megjelenítéshez. Fiatalon olvastam Borsos Miklós könyvét: Visszanéztem félutamból. Szép volt. Szent Ferenc-i panteisztikus életérzés sugárzott belőle. Bár a Balaton mégsem az Égei-tenger, megértettem, hogy a művészet és az élet azonos dolog. Azóta sem hiszek a spekulációban, elvárom a tisztességet és a kíváncsiságot a világ dolgai iránt. A nyolcvanas évek végén több közös kiállításom volt Jiro Okurával. Így alkalmam volt megismerni egy, az európaiától idegen, de hozzám közel álló művészi magatartást, mely a kiotói kolostorokat járva egyre inkább érthetővé és egyedül elfogadhatóvá vált. Vajon miért mondta John Cage, hogy a Ryoan-ji templom sziklakertjében ezer éve érintetlenül álló sziklák közül az egyik rossz helyen van, és miért fogadta Okura barátom ezt tőle szokatlan megdöbbenéssel? Az elmúlt évtizedekben már kevésbé izgattak a művészet aktuális mozgásai. Inkább a magam és az anyag „lelke” foglalkoztatott. A papír és az egyre jobb papír. Eleinte olyan munkák készültek, melyeken a tárgy nem, csak a lenyomata van jelen. Egy sajátos – van is, meg nincs is – szituáció állt elő. A lét, nem lét határán egyensúlyozó fehér ragyogás. Ezt a „hiányt” társítottam az arany színével. Soha nem használtam az aranyat a gazdagság barbár szimbólumaként. A középkor találmánya: a transzcendentális tér érdekelt. Micsoda realitás! A szem nem tudja bemérni az arany pontos helyzetét, így valóban előáll a meghatározhatatlan, nem evilági tér. Visszagondolva furcsa rendet vág az élet. Munkáim kezdetben donga boltozatú pincékben szerepeltek (Pécs, Óbuda, Stockholm). Majd feljebb kerülve barokk kolostorok következtek (Róma, Lienz, Frankfurt). Végül 98-ban a megrendítő erejű templomtér, Kiscell. Nagy kihívás. Hogy a méreteket növelni tudjam, üvegszállal erősítettem meg a papírmasszát. Ettől azután új lehetőségek nyíltak. Az eddig csak a síkban működő anyag plasztikussá vált, és közben megőrizte hihetetlen érzékenységét. Ez a közvetlen, földhözragadt érzékiség ütközött az arany, néha ezüst megfoghatatlan testetlenségével. Végtelenre nyíló kapukat, réseket és súlyos titkokat őrző tekerceseket állítottam ki. Annyira együtt szólt a térrel, olyan teljességet adott, hogy sokáig úgy gondoltam, ehhez nincs mit hozzátenni.